

en hel Del enten ved Hus eller Jord. Jeg kommer saa til § 5. Angaaende den har der jo ogsaa fundet en omfattende Imødegaaelse Sted fra den ærede Ordførers Side, og jeg har derfor kun enkelte Udtalelser at gøre for yderligere at bestyrke, at man ikke kan gaa ind paa denne Paragraf. Jeg vil nu for det Første sige, at jeg vil anse det for noget tvivlsomt, om en saadan Bestemmelse egentlig ogsaa er i Husleierens Interesse. Det er jo nemlig be- kjendt vistnok for de Allerstede her i Thinget, at der er mange Godser her i Landet, hvor Husene leies ud, vel i Bevidstheden om, at man, naar aldeles overveieende Omstændigheder tale derfor, vil kunne befri sig for en Leier, som er til stor Byrde for Samfundet, det lille Samfund, hvori han nu virker; men at der paa den anden Side af begge Parter ogsaa næres fuld Forvisning om, at Leieren blive siddende paa Livstid i deres Steder, saa at de ikke blive sagte op, om de end gjøre denne eller hin Forandring ved Huset etc., ja ikke blot, at de ikke selv blive sagte op, men at der bliver sørget for, at de faae en lille Aftægt, naar de ønske at fratræde, ligesom ogsaa, naar de en Gang dø, denne eller hin, med Hensyn til hvem de have udtalt et Ønske om, at han efter dem maatte komme i Besiddelse af Huset, da ogsaa faar det paa billige eller i alt Fald taalelige Vilkaar. Jeg vil derfor anse det for ikke en Gang at være i Leierens egen Interesse, om man paabød disse 12 Aar; thi det kunde nok være, at naar Eieren sølte, at han saaledes skulde være tvungen til det, som han efter Sædvane og sin egen Følelse en Gang har etableret som Princip for sin Eiendom, saa ikke havde lyst til, naar han saaledes fik det paatvunget, at have større Byrde paa sig end disse 12 Aar. Jeg skal iøvrigt villigt erkjende, at naar man vil gaa ind paa §§ 3 og 4, er det ogsaa nødvendigt at sætte en vis Leietid; thi ellers faae disse Paragrafer ikke nogen som helst Betydning, idet man jo, naar der ikke var sat en vis bestemt Leietid, inden Alt var gjort i Stand og blevet færdigt, kunde opgive med et halvt Aars Varjel, en Omstændighed, der forøvrigt ogsaa taler mod de to Paragrafers Betydning. Hvad nu det andet Synke i § 5 angaar, er det vist kommet ind ved en Feiltagelse; thi jeg kan ikke tro Andet, end at

det, man vil, er at befordre Leiehusmændenes sande Fordel; men enten siger man en Kompliment til Husleierne, at de ere i høi Grad humane, eller ogsaa udsætter man sig for, at de Husleiere, som have behandlet deres Jord rigtigt og godt, og som have forbedret Huset, naturligvis ville blive opfyldt strax, da det forudsættes her, at der i saa Fald ikke skal gives Erstatning. I § 6 — de øvrige Paragrafer skal jeg ikke omtale videre — staar: „De i denne Lov indeholdte Bestemmelser finde ikke Anvendelse paa Huse, hvortil ikke hører under 2 Skjæpper Land, Byggepladsen iberegnet, naar Huset er bygget af Grund-eieren og vedligeholdes af samme.“ Det er en forunderlig Bestemmelse, at Leiere af disse Huse med 2 Skjæpper Land skulle undtages fra al den Beskyttelse, som ellers hjemles Leieren. Den Leier, der har dette lille Hus med 2 Skjæpper Land, Byggepladsen iberegnet, trænger jo ligesaa godt til Beskyttelse som enhver Anden. Jeg synes, at der maa være aldeles aparte Grunde, hvorfor man absolut vil have den Mand, som har denne lille Huslod, undtagen fra den Beskyttelse, som man ellers vil give Leieren. I Skjæpper Land er jo 1,750 Kv.-Alen, og det bliver altsaa for 2 Skjæpper Land 3,500 Kv.-Alen, og hvor mange Kvadratalen vil nu et Hus, der passer til dette Jordareal, indtage? Jeg gaar ud fra, at Huset har 2 smaa Stuer, en lille Forstue, et lille Kjøkken, en Størsten, der er vel ogsaa et lille Spijskammer og Plads til en Gris eller Gød samt et lille Hus, hvori der kan være lidt Brændsel, og naar jeg nu regner høit, vil alt dette vistnok tilfammen udgjøre 250 Kv.-Alen. Der bliver altsaa et meget betydeligt Areal tilbage, som kan være Gjenstand for Behandling fra Husmandens Side. Han kan bruge det til at dyrke Haveurter i, han kan plante Frugttræer, f. Ex. Kirsebærtræer af den Slags, som frembringe Syltekirsebær, som man sætter megen Pris paa, og som i visse Egne her i Landet kultiveres med megen Omhu og give de Paagjældende en ikke saa ringe For-tjeneste. Hvorfor skal denne Mand nu ikke beskyttes ligesaa godt som alle Andre? Jeg synes, der er en Inkonsekvens i denne Bestemmelse, som forunderer mig. Naar den ærede Ordfører har udtalt sig om mit Endringsforslag, faar jeg maaste igjen Ordet.